

میرسم صد کاروان و خشت زاره	جسم ایوم سوماد منتر است
بیکرم از بقیقاری های دلم	تا نظرافکنده منت کلمت
داخل صد بجر است جسرخ دیده ام	مردم چشم عجب در یاد دست
کاروان حکماری کشته ام	نقش با بار او رای محکمست
دانه مارا که تخم و خشت است	سنه خزان اهو حاصلست
کشت منوک بیه بهر آن کهر	از قدم کشته کرداب دست
ز جوش لا بکشت هزار مهاب است	صفای سباده ابر بهار مهاب است
صیور باشی سنج و جوش فضی بین	لکوه رک سنک او شزار مهاب است
اگر چه شیر و شکر نیست بزم سنا ترا	بیک طرف کلا و یک کنار مهاب است
منم که داغ جنون طرف لال زار است	سواد خانه لاله بهر بهار منست
بیاد ز کس خواب سر بر سنگین	ز نسبت لب او ابله نین است
ز شرم محبت روی تو کلان در	بجالت لب لعلت بیار بر عوشت
بیقراری های دل فریاد تا نگاهت	ز سر د و نای دون زنجیر سنا اه
روشن کهر نباشد محتاج بام او	فیروزه چون میر و عیسی زنجیر است

منست
است

اسمان موج فتنم دل ماست	جسم حاکم کنار ساخل ماست
ما به کس سپرده ایم دلی	دل به کس که میری دل پاست
بقرای جاده رفت ار جان اکبت	اگر از دنبال کنند درین کمره است
اشک از چشم غبار لود می آید برون	دیده ام طفل جانش از سیر بازگشته
مهر سرتا من لخت ره افتاده کی	قطره را کوهر شدن ابر لفتن این است
عربیستی حاصل دیگر نمیدارد طمع	زان طرز افتاده اقبال که در دست تو
چون شمع درین بزم زبانی که نودار	از بکه در است زیاد در دهن دست
چشم زخم کشتگان او ز شوخ لکنت	ناوک ترکان او را چشم هو کشت است
از لب لعلت سحر با آب رنگ و رنگ	شعله نطقی تر با قوت سنک است
رفتم سوی تو از خود مشکل است	ز اب و خاک خویش بایم در کل است
از طبعدها بجای میرسم	ببفسداری بال مرغ بعل است
تن حجاب جسمه مقصودت	زین بلندی چون کز شتی منتر است
هر کجا ما و فتر دل و آنکسیم	صفحه خورشید فسر د با طلست
جای ارامت غلنت در جهان	سوج را اسوده کی در ساخل است
میرسد ناسینه من موج کل	ساده لوجها از بین تا بمنت
چید لان کشور عشق سنه	در دو غم چون جمع میکرد دست

چیر